

(παρατηρείται εὐφορία τῆς γῆς, ἃν δὲν βρέξῃ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὰ Φῶτα, βρέξῃ δὲ τοῦναντίον τὸ Πάσχα) Πελοπν. Μάις ἄβροχος, χρονιὰ εὐτυχισμένη (ἃν δὲν βρέξῃ τὸν Μάιον, εὐδοκιμοῦν οἱ δημητριακοὶ καρποὶ) Πάτρ. Αὐγουστος ἄβροχος, μοῦστος ἄμετρος (ἢ κατ' Αὐγουστον ἀνομβρία εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ συντελεῖ εἰς τὴν αὐξησιν τῆς παραγωγῆς τοῦ οἴνου) Ἀρκαδ. Χαλκ. 'Σ' τοὺν ἄβριχον τοὺν κισθὸν καλὸν ἢ καὶ τοῦ χαλάς (ὁφείλει τις νὰ ἀρκῇται εἰς τὸ πενιχρὸν καὶ ὀλίγον, ὅταν δὲν εὐρίσκη καλότερον καὶ περισσότερον. Πβ. ἀβροχιά) Κοζ. || Συνεκδ. ἐπὶ τοῦ σφόδρα φειδωλοῦ καὶ φιλαργύρου Μεγίστ. : Φρ. Ἄβρεχο σύννεφο εἶναι.

ἄβροχος ἐπίθ. (Π) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βρόχος.

Ὁ μὴ συλληφθεὶς εἰς βρόχον, συνήθως ἐπὶ πτηνῶν : Ἐφυγε ἄβροχο.

ἀβρωνιά ἢ, βρουνιά Ἀθῆν. Κρήτ. Λέρ. Λέσβ. Πελοπν. Τήν.—Λεξ. Γαζ. (λ. βρουνιά) Περίδ. Αἰν. Βυζ. ἀβρωνιά Ἀνδρ. Κρήτ. (Βιάνν. Μονοφάτσ. κ.ά.) Νάξ. (Βόθρ. Κορων. κ.ά.) Ρόδ. Σέριφ. Σύμ. Τήν. Χίος κ.ά. ἀβρωνιά Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Ἰων. (Μαγνησ.) Λέρ. Σάμ. Τήν.—Λεξ. Γαζ. (λ. βρουνιά) ἀβρουνιά Πάρ. ἀβρωνιά Ἰων. (Μαγνησ.) ἀβρουνιά Κύθηρ. ἀβρωνιὰ Δ.Κρήτ. ὀβρωνιά Μακεδ. (Θεσσαλον.) ὀβρωνιά Λέσβ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βρουνιά. Εἰς τὸν τύπ. σβρουνιά τὸ σ προήλθεν ἐκ συνεκφ. τοῦ ἄρθρ. τοῖς. Πβ. ΧΠαντελίδ. ἐν Byzant.-Neugr. Jahrb. 5 (1928) 426. Ὁ τύπ. ἀβρουνιά κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -έα δηλωτικὰ φυτῶν.

1) Τὸ φυτὸν βρουνιά ἢ κοινὴ (tamus communis), ἣς ποικιλία βρουνιά ἢ Κρητικὴ (tamus Cretica), τῆς τάξεως τῶν διωσκοριδωδῶν (dioscoridaceae) (ΠΓεννάδ. 215), ὁμοιον πρὸς κλῆμα ἢ περιτλοκάδα, τοῦ ὁποῖου οἱ ἐδώδιμοι βλαστοὶ ἐμπλέκονται εἰς τοὺς παρακειμένους θάμνους (Διωσκορ. 4,181) σύνηθ. 2) Τὸ φυτὸν σμίλαξ ἢ τραχεῖα (smilax aspera) Κρήτ. Πελοπν. Συνών. ἀρόβατος. [**]

ἀβρωνιάζω Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβρωνιά.

Πηγνύω εἰς τὴν γῆν λεπτά ξύλα παρὰ τὴν ρίζαν τῶν φασηόλων διὰ νὰ περιελίσσονται ταῦτα : Ἀβρωνιάζω τὰ φασόλια.

ἀβρωτος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.) ἀβρώτος Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) ἀβρίετος Πόντ. (Τραπ.) ἀνάβρωτος Πόντ. (Τραπ.) ἀνεβρίετος Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) ἀνεβρίετος Πόντ. (ᾠφ.) ἀνοβρίετος Πόντ. (Κοτύωρ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀβρωτος. Περί τῶν ἐκ τοῦ ἀνα- ἀνε- τύπ. ιδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Ὁ μὴ τρωγόμενος, ὁ ἀκατάλληλος πρὸς βρωσιν Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. κ.ά.) : Τὰ λάχανα ντὸ φυτρώννε ἀπάν' ἔς σὰ ταφία ἀβρωτα γίν'τανε (τὰ λαχανικά, δηλ. τὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα φυτρώνουν ἐπὶ τῶν τάφων γίνονται ἄβρ.) Κρώμν. Τραπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἀριστοτ. Ζῴων ἱστ. 10,22 (617b) «σκῶπες... οὐκ ἐσθίονται διὰ τὸ ἀβρωτοὶ εἶναι», Πλουτάρχ. Συμποσ. 8,9,3 (733e) «πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον ἢδιστα νῦν γέγονεν, ὥσπερ οἰνόμελι καὶ μήτρα». 2) Ἀηδὴς τὴν γεῦσιν, ἄνοστος,

συνήθως ἐν συνεκφ. μετὰ τῶν ἐπιθ. ἀναλος ἢ ἄνοστος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. ᾠφ. Τραπ. Τρίπ. Χαλδ.) : Ἀναλον καὶ ἀβρωτον φαεῖν (φαγεῖ) Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. Ἀνοστον καὶ ἀβρωτον φαεῖν Χαλδ. Ἀναλον καὶ ἀνεβρίετον φαεῖν ᾠφ.

3) Μεταφ. ὁ προξενῶν ἀηδίαν, ὁ ἄχαρις εἰς τὴν μορφὴν, εἰς τοὺς τρόπους καὶ τοὺς λόγους, ἐπὶ ἀνθρώπου, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ λόγου, γέλωτος κττ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. ᾠφ. Τραπ. Χαλδ.) : Ντ' ἀβρωτος ἀνθρωπος ἐν' ! (τί ἀηδὴς ἀνθρωπος εἶναι !) Τραπ. Χαλδ. Ἀνοστος τὸ ἀνεβρίετος ἀνθρωπος ᾠφ. Ἀναλα καὶ ἀβρωτα λόγια (λόγοι προξενούντες ἀηδίαν) Κερασ. Ἀναλον καὶ ἀβρωτον γέλος (γέλως) Κερασ. Χαλδ. β) Ἀγροῖκος εἰς τὴν συμπεριφορὰν, τραχὺς τοὺς τρόπους Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) : Ἀβρωτος ἄρθωπος Ἀμισ. Πολλ' ἀβρωτος ἐν' (πολὺν ἄβρ. εἶναι) Κοτύωρ. Ἀβρωτον παιδὶν Ἀμισ. Συνών. βάρβαρος, χωρεῖατης.

ἀβρωτωτὸς ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀβρωτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτὸς.

Ὁ ἔχων ἀηδὴ πῶς τὴν γεῦσιν, ἐπὶ τροφῶν.

ἀβτζήδικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβτζήδ'κος Προπ. (Κύζ.) ἀβτζήδ'κους Λέσβ. ἀβιτζήδικος Κύθν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβτζής.

Κυνηγετικὸς ἐνθ' ἀν. : Σκυλλὶ ἀβιτζήδικο Κύθν. Ἀβιτζήδ'κους σκύλλους Λέσβ. Γαττὶ ἀβιτζήδ'κο Κύζ.

ἀβτζής ὁ, Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. κ.ά.) Κρήτ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. Σάμ. Στερελλ. Σύρ. κ.ά. ἀβτζής Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀβτζής Μεγίστ. Σύρ. ἀβιτζής Ἀμοργ. Ἀνδρ. Εὐβ. (Κύμ.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.) Πελοπν. (Βασαρ.) κ.ά. ἀβιτζής Χίος (Καρδάμ.) ἀγουτζής Κρήτ. Θηλ. ἀβιτζήδ'σσα Λέσβ. ἀβιτζαρία Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀβιτζοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τουρκ. avci. Ἡ ἀνάπτ. τοῦ ι εἰς τὸ ἀβιτζής δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ φωνητικῶς καὶ κατ' ἀναλογ. τοῦ οὐσ. ἄβι, ὁ πβ. Τὸ θηλ. ἀβιτζαρία κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -αρία θηλ. τῶν εἰς -αρις.

1) Κυνηγὸς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : Εἶναι καλὸς ἀβιτζής Κύθν. κ.ά. Κάνω τὸν ἀβιτζή Ἀπύρανθ. Ἀβιτζοῦ κάττα (γαλῇ κυνηγοῦσα τοὺς ποντικὺς) αὐτόθ. Ἀβιτζαρία κάττα Σάντ. Χαλδ. κ.ά. || Παροιμ. Τ' ἀβιτζή τοῦ πιάττου ἰννεὰ φουρὲς ἀδειανὸ τοὶ μιὰ ῥ'μᾶτον (ὅτι εἶναι ἀβέβαιοι οἱ ἐκ τοῦ κυνηγίου πόροι τοῦ κυνηγοῦ. Ἡ παροιμ. παραλλαγή μεσαιωνικῆς, ἦν ιδ. παρὰ Πλανοῦδ. ἀριθ. 187) Λέσβ. β) Καλὸς σκοπευτὴς Μεγίστ. Πελοπν. (Βασαρ.) 2) Ἐπιτήδειος πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς Στερελλ.

ἀβτζιλίκι τό, ἀμάρτ. ἀβτζιλίκ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀβτζιλίκ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀβτζιλούγ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀβτζιλούχ' Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Τουρκ. avcılık.

Κυνήγιον ἐνθ' ἀν. : Πάω ἔς σ' ἀβτζιλούχ' Χαλδ.

ἀβτζολόγος ὁ, ἀμάρτ. ἀβιτζολόος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβτζής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος.

